

A Hajnal

Krisztus jelenlétének hírnöke

Hajnal Magazin

2025. november

Tartalomjegyzék

FŐ CIKK	2
ISTEN NÉZŐPONTJA A HÁBORÚRÓL ÉS AZ ERŐSZAKRÓL	2
BIBLIAI TANULMÁNYOK	22
JEREMIÁS MEGMENTÉSE	22
JERUZSÁLEM BUKÁSA.....	26
EZEKIEL JELE	30
A NÉP FIGYELMEZTETÉSE	34
EZEKIEL LÁTOMÁSA ISTEN KIRÁLYSÁGÁRÓL.....	38
KERESZTÉNY ÉLET ÉS TANÍTÁS	41
LEGYETEK BÁTRAK	41

Kövessétek a Bibliát!

Isten nézőpontja a háborúról és az erőszakról

***„Ő véget vet a háborúknak a föld végéig; eltöri az íjat és összetöri a lándzsát; a szekereket tűzben égeti el.”
Zsoltárok 46:9***

Már jócskán beletértünk a huszonegyedik századba. A világ helyzete gyorsan romlik. Azok az emberek, akikben megbíztunk, azok a dolgok, amelyeket megismertünk és élveztünk, sőt természetesnek vettünk, eltűnnek. A mai világban sokan állandó félelemben élnek. Saját szemünkkel látjuk, hogy a világ feszültségei minden idők legmagasabb szintjén vannak. A konfliktusok, háborúk és terrorcselekmények töltik meg a címlapokat és a híradásokat. A világot örület fogta el, ami sokakat arra készítetett, hogy féljenek a létezésükért. A földön a jó és a gonosz állítólagos erői közötti küzdelem folyik. Fegyverbe hívtak, ami oda vezetett, hogy erőszakkal válaszoltak az erőszakra. Nagy nyomást gyakoroltak az egyénekre, hogy minden áron „csatlakozzanak a küzdelemhez”.

Az emberiség általában nem Istenhez fordul segítségért, hanem saját módszereire támaszkodik, hogy békét teremtsen a világban. Ebben a helyzetben Isten gyermekei számos fontos döntéssel szembesülnek. Mit tanít a Szentírás az erőszakról, a háborúról és a gyilkolásról? Hogyan lehet a Szentírást alapul venni a háború és az erőszak ellenzéséhez? Reméljük, hogy a következő fejtegetés segít az olvasónak megtalálni a választ ezekre a fontos kérdésekre.

Isten leírása az Ószövetségben

A Bibliában Istent gyakran háborús kifejezésekkel írják le – „az Úr haragja” és „az Úr bosszúja”, amint azt a 4Móz 11:10,33 említi. A Mennyei Atya olyan, mint „a felemésztő tűz”, mert „félelmetes dolog az élő Isten kezébe kerülni”. (Mózes 4:24; Zsidók 10:31). „Nekem van bosszú és megtorlás.” (Mózes 32:35). Az Úr „féltékeny Isten” és „háborús ember”, aki felkel, hogy a kijelölt időben ítélkezzen a nemzetek felett. Mózes 20:5; 15:3

Izrael harcosai

Istennek Izrael nemzetével való viszonyában láthatjuk, hogy utasítást kaptak, hogy hadseregek szerint számolják meg magukat. „Az Úr szólt Mózeshez a Sínai pusztában, a gyülekezet

sátorában (), ... miután kijöttek Egyiptom földjéről, mondván: Számoljátok meg az egész izraeli gyülekezetet, családjaik szerint, atyáik házai szerint, nevük számával, minden férfit a népszámlálás szerint; húsz év felettieket, mindazokat, akik Izráelben háborúzni tudnak: te és Áron számoljátok meg őket hadseregeik szerint.” 4Mózes 1:1-3

Az izraelitákat gyakran háborús emberek vezették küzdelmükben, hogy megszerezzék az ígéret földjét. Józsué, az „Úr seregének parancsnoka” egy angyaltól kapott utasítást, hogyan kell elpusztítani Jerikót. (Józsué 5:14; 6:2-5). A trombiták hangjára és isteni beavatkozásra a város falai „teljesen leomlottak” és „teljesen elpusztultak”. Józsué 6:20,21

Isten megtanította népét a harcra. Dávid így szól: „Áldott legyen az Úr, az én erőm, aki megtanítja kezeimet a harcra, és ujjaimat a küzdelemre: az én jószágom és erődöm, magas tornyom és szabadítóm, pajzsom és az, akiben bízom, aki népemet aláveti nekem.” Zsoltárok 144:1,2

Isten harcol népéért

Isten harcolt népéért, amikor az egyiptomi fáraó és lóval és szekérrel rendelkező serege üldözte őket.

„Amikor a fáraó közeledett, Izráel fiai felemelték szemüket, és látták, hogy az egyiptomiak utánuk vonulnak; és nagyon megijedtek, és Izráel fiai az Úrhoz kiáltottak. ... Mózes pedig így szólt a néphez: Ne féljeteK, álljatok meg, és nézzéteK meg az Úr megváltását, amelyet ma fog nekteK megmutatni, mert az egyiptomiakat, akiket ma láttatok, többé nem fogjátok látni. Az Úr harcol értetek, ti pedig maradjatok csendben.” (2Mózes 14:10-14). A tenger vizei Isten hatalmával szétváltak, és Izráel népe megmenekült; Egyiptom seregei megsemmisültek.

Egy későbbi eseményről így számol be: „Az Úr így szólt Mózeshez: Bosszuld meg Izráel fiait a midianitákon! ... Mózes így szólt a néphez: Fegyverkezzetek fel a háborúra, és vonuljatok a midianiták ellen! ... Minden törzsből ezer embert küldjeteK a háborúba, Izráel összes törzséből. ... És megölték a midianiták királyait.” 4Mózes 31:1-8

„Mindennek megvan a maga ideje”

Az Ószövetségből egy másik, figyelembe veendő szentírási rész a Prédikátor 3:1,3,8-ban található: „Mindennek megvan a maga ideje, és minden célnak megvan a maga ideje a menny alatt: ... Idő a gyilkolásra, és idő a gyógyításra (); idő a lerombolásra, és idő az építésre; ... Idő a szeretetre, és idő a gyűlöletre; idő a háborúra, és idő a békére.”

Sokan használták ezeket a verseket az ölés és a háború indoklására. Ha azonban közelebbről megvizsgáljuk, láthatjuk, hogy Salamon sok múltbeli tapasztalat és megfigyelés eredményeként írta ezeket. Társadalmi szempontból érvel. Látja, hogy az emberek mindenféle munkában keményen dolgoznak, és bölcsen felteszi a kérdést: „Mi haszna van annak, aki dolgozik abban, amiben fáradozik? Láttam a fáradságot, amelyet Isten az emberek fiainak adott, hogy abban gyakorolják magukat.” 9–10. vers

Salamon a Prédikátor könyvében így fejezi be érvelését: „Hallgassuk meg az egész ügy végkövetkeztetését: Féljünk Istentől, és tartsuk meg parancsolatait, mert ez az ember egész kötelessége. Mert Isten minden cselekedetet ítéletre fog hozni, minden titkos dolgot, legyen az jó vagy rossz.” Prédikátor 12:13,14

A szeretet Istene

A fentiek fényében most felvetünk egy jogos kérdést, amelyet sokan feltennek: Ha Isten a szeretet Istene, ahogy a Biblia mondja, hogyan érthetjük meg az Izráel fiainak adott parancsait, például hogy „teljesen pusztítsák el” ellenségeiket? (1 János 4:8,16; Mózes 12:2; 20:17). Nem szabad elfelejtenünk, hogy Izráel

népe Isten szövetséges népe volt: „Csak titeket ismerlek a föld minden nemzetségéből.” Ámós 3:2

Az a tény, hogy Izráel fiai Isten kiválasztott népe voltak, egyértelműen szerepel a Bibliában. Jegyezzük meg Jeremiás próféta következő szavait: „Így ragaszkodtam magamhoz Izráel egész házát és Júda egész házát, mondja az Úr, hogy népem, nevem, dicsőségem és dicsősségem legyenek.” Én leszek „minden izráeli család Istene, és ők lesznek az én népem.” (Jeremiás 13:11; 31:1). Izráel tizenkét törzsének atyjához, Jákóbbhoz szólva Isten így mondta: „Benned és a te magodban lesznek megáldva a föld minden nemzetségei.” Mózes 28:14

Kánaán földjét évszázadokkal korábban Ábrahám „magjának”, vagyis Izraelnek ígérték. (1Mózes 11:31; 12:5-7). Az izraeliták azonban, akik Jósua vezetésével jogszerű örökösként érkeztek, más népek már letelepedtek a földön. Amikor Izrael birtokba vette a megígért Kánaán földjét, szörnyű körülmények uralkodtak ott. A filiszteusok, amoriták és mások, akik elfoglalták a földet, nagyon romlott emberek voltak, mivel mindenféle bálványimádásban részt vettek, sőt, emberi áldozatokat is bemutatnak hamis isteneiknek és vallásuknak. (Mózes 5. könyve 18: 9-14). Ez azért volt, mert gonoszságuk és romlottságuk olyan szintet ért el, hogy Isten bölcsességében és

igazságosságában úgy látta, hogy a legjobb, ha elpusztítja őket, és a földre olyan népet telepít, amely az ő utasításai szerint magasabb civilizációs szintet ér el.

Így Isten arra utasította az izraelitákat, hogy hódítsák meg Kánaánt. Ez nem az Ő engedelme és utasítása nélkül történt. Mielőtt beléptek az ígért földjére, az Úr törvényrendszert hozott létre az izraeliták számára. Ők megértették, hogy ha megszegik ezeket a törvényeket, büntetésben részesülnek. Az egyik ilyen törvény az volt, hogy „Ne ölj!”. (2Mózes 20:13). Izrael szomszédai folyamatosan háborúztak ellenük, de ha Izrael engedelmeskedett Istennek, ő segített nekik. Ha azonban megszegték Isten parancsait, akkor hagyta, hogy ellenségeik győzedelmeskedjenek. 3Mózes 26:3,6-8,14,17

Ideiglenes helyzet

Az Ószövetség későbbi részében Isten a próféták révén világossá tette, hogy a gonoszság, a gyűlölet, a háború és a szegénység jelenlegi korszaka átmeneti helyzet. Terve végső soron minden háborút, gyűlöletet, kétségbeesést és szegénységet felszámol. Ez akkor fog bekövetkezni, amikor megalapítja „” királyságát. Izajás prófétán keresztül Isten így szólt erről az időről: „Kardjaikat ekékké,

lándzsákat metszőkéseké kovácsolják; nem emelnek kardot nemzet nemzet ellen, és nem tanulnak többé háborút.” „Nem ártanak és nem pusztítanak az én szent hegyemen.” Izajás 2:4; 11:9

Az Újszövetség háborús nézete

Vizsgáljuk meg most az Újszövetségben található Isten tanításait, amelyekből hamar kiderül, hogy változás történt. A Mennyei Atya most másképp bánik Izráel népével, és mindez az Ő Fiával, Jézussal kezdődik. Emberi létezését megelőzően Isten Fiát Isten „Igejének [görögül: logos]” nevezik. (János 1:1). Ugyanezen fejezet későbbi részében János így ír: „Az Ige testté lett, és közöttünk lakott, (és mi láttuk az ő dicsőségét, az Atyától született egyszülött dicsőségét), tele kegyelemmel és igazsággal.” (14. vers). „A világban volt, és a világ általa lett, és a világ nem ismerte meg. A sajátjaihoz jött, és a sajátjai nem fogadták be.” (10-11. vers). Tudjuk, hogy „a sajátjai” Izráel nemzetére utal. Ők elutasították őt, beteljesítve az Írás szavait: „Megvetett és elutasított az emberek által.” Ézsaiás 53:3

Amikor Pilátus megkérdezte a zsidókat, akik összegyűltek Urunk tárgyalásán: „Mit tegyek tehát Jézussal, akit Krisztusnak neveznek? Mindnyájan azt mondták neki: Feszítsd keresztre!” (Máté 27:22).

Ahogy a beszámoló végén olvashatjuk, Pilátus nem talált benne bűnt, és lemossa a kezét az ügyről. „Akkor az egész nép felelt, és azt mondta: Az ő vére rajtunk és gyermekeinken legyen!” Máté 27:25

Jézus egész szolgálata alatt arra vágyott, hogy segítsen Izráelen. „Jeruzsálem, Jeruzsálem, aki megöli a prófétákat, és megkövezi azokat, akiket hozzád küldtek! Hányszor akartam összegyűjteni gyermekeidet, mint a tyúk gyűjti csibéit szárnyai alá, de ti nem akartátok! Íme, házatok pusztulásra van ítélve.” (Lukács 13:34,35). Az egyetlen Istenfiú elutasítása miatt Izrael nem tudta megszerezni azt, amit oly régóta keresett. Arra vágytak, hogy Isten irányítása alatt folyamatos áldásokat és jólétet élvezzenek. „Mi tehát? Izrael nem nyerte el azt, amit keresett... (Ahogy meg van írva: Isten álom szellemét adta nekik, szemeket, hogy ne lássanak, és füleket, hogy ne halljanak;). a mai napig.” Róma 11:7,8

Példák, amelyek tanítanak minket

Most ismét megemlíjtük a Szentírás segítségével Isten ószövetségi kapcsolatának célját Izráellel. „Testvéreim, nem akarom, hogy tudatlanok legyetek abban, hogy atyáink [az izraeliták] mindnyájan a felhő alatt jártak, és mindnyájan átkeltek a tengeren;

... Ezek a dolgok példaként szolgáltak nekünk, hogy ne vágyakozzunk a gonosz dolgok után, ahogyan ők is vágyakoztak.” 1 Korinthus 10:1,6

Ebből a feljegyzésből figyelmeztetéseket kapunk, és lehetőséget, hogy tanuljunk Izrael kudarcaiból, hogy mi is a legjobb tudásunk szerint szolgálhassuk Istent. A természetes Izrael soha nem volt feltétel nélkül örököse az Ábrahámnak tett ígéretnek: „Bened lesznek áldottak a föld minden nemzetségei.” (1Mózes 12:3). Amikor Isten szövetségre lépett Izráellel, a megegyezés az volt, hogy ha betartják a Törvényt, örök életet kapnak. Ezáltal örökölhetik az Ábrahámnak tett ígéretet, és megkapják azt a kiváltságot, hogy „a föld minden nemzetségét” megáldják.

Isten ígéretének örökösei

Péter apostol szavai: „Az ígéret nektek és gyermekeiteknek szól” teljes összhangban vannak az Úr Izráellel való minden cselekedetével, beleértve az ígéretét is, amelyet szolgája, Ábrahám gyermekeinek tett. (Cselekedetek 2:39). Jézus idejében még mindig reménykedtek ebben az ígéretben, ahogy Pál is mondta: „Erre az ígéretre reménykedik tizenkét törzsünk, amely éjjel-nappal Istennek szolgál.” (ApCsel 26:7). Amikor Izrael, mint nemzet, méltatlannak bizonyult arra, hogy Ábrahám

ígéreteinek örököse legyen, szimbolikusan szólva, elszakadtak tőle, és a pogányoknak lehetőséget adtak arra, hogy beoltassák őket, és átvegyék a helyüket. Ezek a pogányok, most már egyénileg, részesülhettek „az olajfa gyökereinek és zsírosságának”, vagyis Ábrahám ígéreteinek. Róma 11:17

Attól az időtől kezdve csak azok az egyének, zsidók vagy pogányok, akik elfogadták Krisztust, lettek „az ígélet szerint örökösök”, Ábrahám szellemi magjának tagjai. (Galata 3:29). „A kő [Jézus], amelyet az építők [Izrael mint nemzet] elvetettek, az lett a sarokkő: ... Isten országa el lesz véve tőletek, és olyan nemzetnek adatik, amely annak gyümölcsét hozza.” Máté 21:42,43

Mivel Izrael nem volt kész arra, hogy más nemzetek áldásában részesüljön, megszűnt az Istennek tett szövetségük alapján fennálló státuszuk, és a „papok királysága és szent nemzet” ígélet is megszűnt. (2Mózes 19:6). „Egy másik nemzetnek” adták, a szellemi Izraelnek – „királyi papságnak, szent nemzetnek”. (1 Péter 2:9). Azt mondják nekünk, hogy ez a nemzet elkülönül és megkülönböztethető minden más néptől, és Isten gyűjtötte össze a föld minden népéből – „nép az ő nevéért”. ApCsel 15:14

Az erőszak és a háború elutasítása

Urunk, Jézus Krisztus minden bizonnyal a kulcsa az Újszövetségben megjelenő tanítások változásának. Jézus elutasította az erőszak és a háború fogalmát, amelyeket a világban ismertek és elfogadtak. Tanításain és példáján keresztül sokkal magasabb szintű normát adott nekünk. „Új parancsot adok nektek, hogy szeressétek egymást; ahogy én szerettelek titeket, úgy szeressétek egymást is. Ezen fogják megismerni mindnyáján, hogy az én tanítványaim vagytok, ha szeretitek egymást.” (János 13:34,35). Ez egy magasabb parancsolat, egy magasabb törvény, mint amit a zsidók kaptak az Istennel kötött szövetségükben. A Krisztus által adott törvény a keresztények szövetségének törvénye; a szeretet törvénye. Mindenkinek adatik, aki belépett Krisztus iskolájába, és aki reméli, hogy a szellemi Izrael részévé válik. Jézus így foglalta össze a szeretet parancsolatát: „Szeresd az Urat, a te Istenedet, teljes szívedből, teljes lelkedből és teljes elmédből. ... Szeresd felebarátodat, mint önmagadat.” Máté 22:37,39

A bűn következményeként az erőszak ma világszerte elburjánzott. Sokféle formában létezik, és valamilyen módon szinte minden kultúrában jelen van. A bűn szerzője, Sátán „ordító oroszlánként járja

a világot, és keresi, kit emészthetne fel” (1 Péter 5:8). Ő „e világ istene”, aki „elvakította azoknak az elméjét, akik nem hisznek” (2 Korinthus 4:4). Sátán hatása miatt az erőszak áthatja a mai társadalmat.

Ma erőszakot látunk otthon, a szomszédok között, az iskolákban, az egyházakban és a munkahelyeken, sőt idegenek között is, nem is beszélve a nemzetek közötti erőszakos konfliktusokról. Mindez ellentétes Jézus tanításaival. Ő elutasította az erőszakot és a személyes erő alkalmazását a viták rendezésére. Például János 18:10–11-ben Jézus megdorgálta Pétert, mert kardját a főpap szolgája ellen emelte, ami a szolga megsebesülését eredményezte. Azt mondta Péternek: „Tedd a kardodat a hüvelyébe!”

Soha többé nem hallunk arról, hogy a tanítványok erőszakot vagy erőszakot alkalmaztak volna az Úr szolgálatában. Jézus „tizenkét angyal légiót” hívhatott volna segítségül, de nem tette meg (Máté 26:53). Nem volt hajlandó isteni hatalmát személyes jólétére felhasználni. Jézus soha nem imádkozott a bajok megszüntetéséért, hanem örömmel viselte azokat áldozatának részeként. Krisztus követőinek is ugyanezt kellene tenniük. „Legyen bennetek az a gondolkodásmód, amely Krisztus Jézusban is volt.” Filippi 2:5

Új hozzáállás az ellenségekhez

Urunk az ellenségeinkkel szembeni új hozzáállásról is prédikált. „Mondom néktek: Szeressétek ellenségeiteket, áldjátok meg azokat, akik átkoznak titeket, tegyetek jót azoknak, akik gyűlölnék titeket, és imádkozzatok azokért, akik bántanak és üldöznek titeket.” (Máté 5:44). Elsőre azt mondhatnánk, hogy ez egy magas elvárás, és igazunk is lenne. Ez a fajta szeretet messze túlmutat a szomszédunk szeretésén. Azt mondják, hogy könnyű szeretni azokat, akik szeretnek minket. Az ellenségeink szeretete azonban olyan szeretettel teli szívállapotot igényel, hogy még az ellenség sem tud gonosz szándékokat ébreszteni a szívünkben. Nincs helye a bosszúnak vagy a gyűlöletnek.

Ez nem azt jelenti, hogy jóváhagyjuk a gonoszt vagy az igazságtalanságot, de nem szabad részt vennünk benne. Ellenezzük a gyengék és a tehetetlenek elnyomását. A mai világban sokan úgy gondolkodnak, hogy másoknak ártani jogos, ha ezzel magukat mentik. „Gyűlöljük a gonoszt, és szeressük a jót”, de nem szabad másoknak, még ellenségeinknek sem, rosszal viszonzni a rosszat (Ámós 5:15). Ne feledjük, hogy azok, akik vétkeznek és Isten szemében gonoszságot cselekszenek (), megkapják a jutalmukat. 1 Korinthus 3:8

Az élet alapelvei

Urunk Jézus olyan életelveket tanított, amelyekre a szimpátia, a szelídség, az irgalmasság, a tisztaság és a béketeremtés jellemző. „Boldogok, akik sírnak: ... Boldogok a szelídek: ... Boldogok az irgalmasok: ... Boldogok a tiszta szívűek: ... Boldogok a béketeremtők: mert ők Isten gyermekeinek neveztetnek.” (Máté 5:4-9). Urunk ezeket a szavakat a hegyi beszédében mondta tanítványainak, és ezáltal nekünk is. Azt akarja, hogy együttérzőek legyünk a nehéz helyzetben lévőkkel, gyakoroljuk a szelídséget és az önuralmat, irgalmasak legyünk másokkal, tiszta szívűek legyünk, mentesek a haragtól és a rosszindulattól, és mindig béketeremtők legyünk. Nem mindig leszünk képesek ezeket a dolgokat tökéletesen végrehajtani, de tökéletes és tiszta szándékot akarunk magunknak. Az Úr népe segítőkésznek kell lennie. „Amíg tehát lehetőségünk van rá, tegyünk jót mindenkivel”, és ne csatlakozzunk a háborúzó világ érzelmeihez. Galata 6:10

A szív tisztasága Isten iránt abban nyilvánul meg, hogy békésen élünk és másokban is elősegítjük a békét. Pál apostol így írt: „Amennyire töletek telik, éljetek békességben minden emberrel ” (Róma

12:18). Ez különösen szükséges a mai korban, még akkor is, ha a békét nem viszonozzák nekünk.

Az igazságosság ellenségei „a sötétséget szeretik a világosság helyett, mert cselekedeteik gonoszak voltak” (János 3:19). Az Úr nem ezeket keresi, hanem azokat, akik annyira hűek az igazságosság elveihez, hogy üldözésük idején is gyakorolják azokat ellenségeikkel szemben. „Boldogok vagytok, ha az én nevemért szidalmaznak és üldöznek titeket, és mindenféle gonoszságot hazugul mondanak rátok. Örüljetek és ujjongjatok, mert nagy a jutalmatok a mennyekben.” (Máté 5:11,12). Péter apostol is így írt: „Ha valaki keresztényként szenved, ne szégyellje magát, hanem dicsőítse Istent ezért.” (1 Péter 4:16). Urunk személyes biztosítékot ad nekünk, amikor azt mondja: „A világban nyomorúságotok lesz, de bízzatok, én legyőztem a világot.” János 16:33

A keresztények felelőssége

Az emberek törvényeit akkor kell betartanunk, ha azok nem ütköznek Isten törvényeivel. Ha azonban ütköznek, a kereszténynek Isten törvényeihez kell hűnek lennie, nem az emberekéhez. Figyeljünk meg a ezzel kapcsolatos intelmeket. „Ti választott nemzedék vagytok, királyi papság, szent nemzet, különleges nép, hogy hirdessétek annak dicsőségét,

aki titeket a sötétségből az ő csodálatos világosságába hívott. ... Szeretteim, mint idegenek és zarándokok, kérlek benneteket, tartózkodjatok a test vágyaitól, amelyek a lélek ellen harcolnak.” (1 Péter 2:9,11). „Inkább Istennek kell engedelmeskednünk, mint az embereknek.” ApCsel 5:29

Tudjuk, hogy a Mennyei Atya nagyon fontosnak tartja az Ő akaratának való engedelmességet. Ezt tanítják nekünk az Izráel nemzetével kapcsolatban megfigyelt számos tanulságok. Jézus egy fontos elvet tanított nekünk: „Adjátok meg tehát a császárnak, ami a császáré, és Istennek, ami Istené” (Máté 22:21). Továbbá azt is megmondja nekünk: „Alávessétek magatokat minden emberi rendeletnek az Úrért” (1 Péter 2:13). „Adjátok meg tehát mindenkinek, ami jár neki: adót, akinek adó jár; vámot, akinek vám jár; ... tiszteletet, akinek tisztelet jár” (Róma 13:7). Ezek az elvek mind érvényesek, kivéve, ha azok megsértenék a kiképzett lelkiismeretünket és Isten törvényeit.

A Mennyei Atya minden dolgot a jelenlegi zavaros világban az ő tervei és szándékai szerint alakít. Különösen azt figyeli, hogy mennyire élünk az ő drága Fia által nekünk kinyilatkoztatott tanítások szerint. A jelenkor tüzes viharai „mindenki munkáját

megpróbálják, hogy milyen fajta” (1 Korinthus 3:13). Ez feltárja, hogy milyen jellemet fejlesztettünk ki életünk során. Hitünket Isten drága ígéreteire kell építenünk, amelyeket „aranynak, ezüstnek, drágaköveknek” ábrázolnak. Nem szabad más anyagokkal építkeznünk, amelyek nem állják ki ezt a tűzpróbát. Az apostol azt mondja nekünk, hogy minden, ami emberi elméletek, módszerek és hagyományok szerint épült, és amelyet „fának, szénának, szalmának” ábrázolnak, elpusztul. 10–15. versek

A Mennyei Atya megengedi, hogy minden nemzet megtévesztse magát azzal a gondolattal, hogy képes megoldani a világ összes problémáját. Láttuk, hogy a béke soha nem volt tartós; hirtelen új konfliktusok keletkeznek. Isten megengedte ezeket az eseményeket, hogy felkészítse az emberiséget az Ő örök békéjének királyságára, amelyet Fia, Jézus Krisztus, a „Béke Fejedelme” fog uralkodni. (Ézsaiás 9:6,7). „Jöjjön el a te országod. Legyen meg a te akaratod, amint a mennyben, úgy a földön is” – tanította Jézus, hogy imádkozzunk. Máté 6:10

Záró gondolatok

Az Ószövetségben Izráel tapasztalatai alapján Isten megengedte a háborúk folytatását, hogy megvalósítsa az Ábrahámnak, Izsáknak és

Jákóbnak adott eredeti ígéretekkel kapcsolatos bizonyos célokat. E konfliktusok többsége az Izráel népének évszázadokkal korábban megígért földhöz kapcsolódott, amelyet azonban pogány és gonosz nemzetek foglaltak el. Az ilyen háborúkat és konfliktusokat Isten engedélyezte, nem pedig az ember vagy a földi kormányok.

Ezzel szemben az Újszövetségben Izrael korábbi tapasztalatai Isten szempontjából már betöltötték céljukat. Ez a cél az volt, hogy a nehéz tapasztalatokból tanult leckék „tanítóként” szolgáljanak, hogy elvezessék őket Krisztushoz, a Béke Fejedelméhez. Galata 3:24

Jézus elutasította az erőszak és a háború fogalmát. Példával tanított, és megalkotta azt a parancsolatot, hogy „szívből szeresd az Urat, a te Istenedet”, és „szeressétek felebarátotokat, mint önmagatokat”. (Máté 22:37,39). Ez az új hozzáállás ellenségeinkhez elutasítja az erőszak, az erőszakosság és a gyilkolás alkalmazását. Így Pál azt mondja nekünk: „Kövessétek a békességet minden emberrel, és a szentséget, amely nélkül senki sem láthatja az Urat.” Zsidók 12:14

Hamarosan beteljesül a nyitó igeverset: „Ő véget vet a háborúknak a föld végéig; eltöri az íjat és összetöri

a lándzsát; a szekereket tűzben égeti el.” (Zsoltárok 46:9). Isten Igéje tovább ígéri: „Erőszakot nem hallani többé a te földed , pusztítás és rombolás nem lesz a te határaidon belül; hanem a te faladat Megváltásnak, a te kapuidat Dicséretnek fogod nevezni.” (Ézsaiás 60:18). Mindazok, akik háború és más erőszakos cselekmények következtében haltak meg, feltámadnak a halálból. (János 5:28,29). Egy napon minden ember megismeri az örök békét, és lehetősége lesz arra, hogy örökké harmóniában éljen egy helyreállított, tökéletes földön. Ez a dicsőséges eredmény lesz a csúcspontja annak a helyreállításnak, „amit Isten mondott minden szent prófétájának száján keresztül a világ kezdete óta” (Cselekedetek 3:21).

Jeremiás megmentése

***Kulcsvers: A király parancsot adott Ebed-Melechnek, az etiópnek, mondván: „Vedd magaddal innen harminc embert, és emeld ki Jeremiás prófétát a börtönből, mielőtt meghalna.”
Jeremiás 38:10***

***Kiválasztott igeszakasz:
Jeremiás 38:1-28***

Az emberi történelem során Isten összes szolgálja közül Jeremiás próféta kiemelkedő helyet foglal el. Gondoljunk csak arra, milyen figyelemre méltó, hogy még nagyon fiatalon prófétává hívták el. Jeremiás így írt erről az eseményről: „Akkor az Úr szava így szólt hozzám: Mielőtt megformáltalak az anyaméhben, már ismertelek; mielőtt megszülettél, megszenteltelek; prófétává rendelvelek a népek számára. Akkor mondtam: Ó, Uram Isten! Ímé, nem tudok beszélni, mert fiatal vagyok. De az Úr így szólt hozzám: Ne mondd, hogy fiatal vagy, mert

mindazokhoz el fogsz menni, akikhez elküldelek, és mindazt, amit parancsolok neked, azt fogod mondani. Ne félj az arcuktól, mert veled vagyok, hogy megmentselek, mondja az Úr.” Jeremiás 1:4-8

El tudjuk képzelni, milyen életre szóló hatással volt ez a fiatal Jeremiásra. Hiszen Isten közvetlenül hozzá szólt! Továbbá kinyilatkoztatta neki, hogy már azelőtt ismerte őt, hogy anyja méhében megformálódott volna. Jeremiást valószínűleg még jobban megdöbbentette, hogy Isten már születése előtt megszentelte őt, és előre elrendelte, hogy minden nemzet prófétája legyen. Jeremiás talán megdöbbent ettől az üzenettől. Valószínűleg elgondolkodott azon, hogy Isten akarata hogyan fog, vagy egyáltalán hogyan tud megvalósulni. Úgy tűnik, minden kétség eloszlott, amikor Isten felhatalmazta őt. Olvassuk: „Akkor az Úr kinyújtotta kezét, megérintette a számat, és így szólt hozzám: Íme, szavaimat a szádba adtam. Íme, ma téged állítalak a nemzetek és a királyságok fölé, hogy kiirtsd és lerombold, hogy elpusztítsd és ledöntsd, hogy építs és ültess.” (9-10. versek). Ezeknek a rendkívüli ígéreteknek a hatalmával Jeremiás megkezdte szolgálatát, és félelem nélkül, hűségesen hirdette Isten szavát Izráelnek, Júda népének és a nemzeteknek.

Zedekia, Júda utolsó királyának idején Jeremiás próféciáit Júda vezetői elutasították. A próféta bátran azt mondta Zedekia királynak és kormányzóinak, hogy fogadják el azt a tényt, hogy Isten véget fog vetni uralkodásuknak. Jeruzsálem elpusztul. Az egyetlen esélyük a túlélésre az volt, ha elfogadják, hogy Babilon inváziója és Jeruzsálem meghódítása Isten büntetése volt kemény nyakú engedetlenségükért. Ha engedelmeskednek Isten akaratának, életüket megkímélik. Ehelyett Zedekia kormányzói ragaszkodtak ahhoz, hogy Jeremiást egy elhagyott ciszternába zárják. Azt mondták, hogy Jeremiás gyengíti a nép akaratát – ez árlás. A ciszterna, amelybe Jeremiást leeresztették, tele volt sáros agyaggal (Jeremiás 38:1-6). Elképzelhetjük, milyen belső hitbeli küzdelmeket élt át. Ott kellett meghalnia? Isten elhagyta őt?

Talán Jeremiás a 40. zsoltárra gondolt. „Türelmesen vártam az Úrra, és ő hozzám fordult, és meghallgatta kiáltásomat. Kivett engem a mély gödörből, a sáros agyagból, és sziklára állította lábam, és megerősítette lépteimet.” Zsoltárok 40:1,2

Hisszük, hogy Isten továbbra is megszabadítja népét a „sáros agyag” helyzetekből. Jeremiás hűségének és bizalmának példája továbbra is inspirálja az Úr népét. „Isten a mi menedékünk és erőnk,

segítségünk a bajban. Ezért nem félünk.” Zsoltárok
46:1,2

Jeruzsálem bukása

Kulcsvers: „Mert az Úr haragja miatt történt ez Jeruzsálemben és Júdában, hogy végül elűzte őket az ő jelenlétéből. Akkor Zedekia fellázadt a babiloni király ellen.”
2 Királyok 24:20

Kiválasztott igék:
2 Királyok 24:18-20; 25:1-21

„Aki nem emlékszik a múltra, arra ítélve van, hogy megismétlje.” (George Santayana, *The Life of Reason*, 1905). Az ókori Izráel népe ennek a közhelynek esett áldozatul. Néhány jó király, de sok gonosz király uralkodása alatt Izráel és Júda kimerítette az Úr irgalmát és türelmét irántuk. Múltjuk nem befolyásolta jelenüket, és ennek eredményeként elítéltek lettek. A tíz törzsből álló Izrael Királyságot Szalmaneszér, Asszíria királya pusztította el, körülbelül 135 évvel Zedekia veresége előtt (2 Királyok 18:9-12). Ahelyett, hogy tanult volna a történelemből, Zedekia úgy döntött, hogy szembeszáll Isten ítéletével.

Jeremiás próféta világosan megjelölte a közelgő ítéleteket és azt, hogy Júda hogyan kellene megfelelően reagálnia. „Így szól az Úr: Aki ebben a városban marad, karddal, éhínséggel és pestissel fog meghalni; de aki átmegy a káldeusokhoz, az életben marad; élete jutalomként fog neki járni, és élni fog. Így szól az Úr: Ez a város biztosan a babiloni király seregének kezébe kerül, amely elfoglalja.” (Jeremiás 38:2-3) Más szavakkal: „Alázzátok meg magatokat Isten hatalmas keze alatt. Adjátok meg magatokat a káldeusoknak, fogadjátok el ezt az isteni büntetést, és élni fogtok. Ha ellenálltok, biztosan meghaltok betegség, éhínség vagy erőszak következtében.” Elutasítva az alázatot és magasztalva a gőgöt, Zedekia a dac útját választotta. Nem hitt Isten hatalmában és nem bízott benne. 2 Királyok 24:18-20

Tanulságot vonhatunk ebből a történetből, és alkalmazhatjuk azt keresztény életünkre. Elsősorban engedelmeskedjünk Istennek. Ne keressünk „más lehetőségeket” az Ő akaratának teljesítésére. A kereszténynek nincsenek más lehetőségei. „Öltözzétek fel az alázatosságot, mert Isten az öntelteknek ellenáll, de az alázatosoknak kegyelmet ad. Alázzátok meg magatokat tehát Isten hatalmas keze alatt, hogy ő időben felmagasztaljon titeket, és

minden gondotokat rá vetve, mert ő gondoskodik rólatok.” 1 Péter 5:5-7

Isten akarata kellemetlennek, földi vágyainknak ellentmondónak tűnik? Gondolkodjunk el Salamon király üzenetén: „Fiam, ne utasítsd el az Úr fenyítését, és ne utáld az Ő korrekcióját; mert akit az Úr szeret, azt korrigálja. Ahogyan az apa korrigálja a fiát, akiben gyönyörködik.” (Példabeszédek 3:11-12). Pál apostol gyönyörű betekintést nyújt Salamon tanácsába: „Továbbá voltak emberi atyáink, akik megfenyítették minket, és mi tiszteltük őket. Nem kellene-e sokkal inkább alávetni magunkat a szellemek Atyjának, hogy éljünk? Mert ők valóban néhány napig fenyítették minket, ahogy nekik jónak látszott, de Ő a mi javunkra, hogy részesüljünk az Ő szentségében.” Zsidók 12:9-10

Ha Zedekia királynak olyan megértése lett volna, mint nekünk, talán úgy döntött volna, hogy engedelmeskedik az Úrnak, és életben maradt volna. Isten büntetéseit általában büntetésként értelmezik. Bizonyos mértékben ez így is van. Azonban a nagyobb tanulság és felismerés az, hogy az Ő büntetése a mi javunkat szolgálja. Elősegíti az istenfélelem növekedését. Isten azért korrigál minket, hogy segítsen nekünk. Ha Júda

engedelmeskedett volna, akkor Jeruzsálem pusztulása ellenére is életben maradtak volna. A keresztények számára Isten büntetésének elfogadása hasznukra válik, hogy „részt vehetnek az Ő szentségében”.

Ezekiel jele

Kulcsvers: „Így Ezekiel jel nektek; mindazt, amit ő tett, ti is tegyétek; és amikor ez bekövetkezik, tudni fogjátok, hogy én vagyok az Úr Isten.”
Ezékiel 24:24

Kiválasztott igeszakasz:
Ezékiel 24:15-27

Ezekiel jele fájdalmasan mélyreható. Felesége, akit az Úr „szemed vágyaként” írt le, hirtelen meghalt – „egy csapással”. A veszteség és a bánat érzéseit még tovább súlyosbította, hogy az Úr megparancsolta Ezekielnek, hogy ne mutassa ki nyilvánosan gyászát. „Ne siránkozz, ne sírj, ne folyjon könnyed! Csendben sóhajtozz, ne gyászold a halottat; köss turbánt a fejedre, és vedd fel a szandálokat; ne takard el a szádat, és ne egyél az emberek bánatának kenyerét. Így szóltam a néphez reggel, és este meghalt a feleségem; másnap reggel pedig úgy tettem, ahogy parancsoltak nekem.”
Ezékiel 24:16-18

Mi tette Ezechiált képesnek arra, hogy elviselje ezt a nehéz parancsot? Úgy gondoljuk, hogy egész életen

át tartó, engedelmességgel és szolgálattal jellemezhető Isten iránti odaadása mélyen gyökerező hitet alakított ki benne; olyan hitet, amelyet Jób is kifejezett: „Ha meg is ölt engem, én mégis bízom benne.” Jób 13:15

Felismerjük, hogy az isteni bölcsesség működött, amikor Isten Ezekiel személyes tragédiáját Izrael nemzeti tanulságává alakította. Hogyan kapcsolódtak egymáshoz ezek a két esemény? Egy dologban voltak közös: „szemed vágya”. Ezekiel számára ez a felesége volt. Izrael számára ez Salamon temploma volt, nemzeti politikai rendszerük szimbóluma.

Az izraeliták nyilván kíváncsiak voltak a próféta viselkedésére. Furcsa volt, hogy nem gyászolta feleségét, és tudták, hogy Ezekiel cselekedeteinek gyakran isteni szándéka és jelentése volt. Kérdezősködtek erről. Az emberek azt mondták neki: „Nem mondd el nekünk, mit jelentenek számunkra ezek a dolgok, hogy így viselkedsz?” Ezekiel 24:19

Ezekiel így válaszolt nekik: „Üzenet érkezett hozzám az Úrtól, és azt mondták, hogy adjam át ezt az üzenetet Izrael népének. Így szól a Felséges Úr: Megszentségtelenítem templomomat, a biztonságotok és büszkeségetek forrását, a helyet, amelyben szívetek örömét leli. Fiaitokat és

leányaitokat, akiket Júdában hagyatok, karddal lemészárolják. Akkor úgy fogtok cselekedni, ahogy Ezekiel cselekedett. Nem fogtok nyilvánosan gyászolni, és nem fogtok vigasztalni egymást a barátaitok által hozott ételekkel. Fejetekeket letakarva tartjátok, és szandáljaitokat nem veszitek le. Nem fogtok gyászolni és sírni, hanem elsorvadnak bűneitek miatt. Nyögni fogtok egymás között minden gonoszságért, amit elkövettetek.” 20-23. versek

A templom elpusztul, a nemzeti állam megszűnik, és Izráel népe fogságba esik vagy meghal. Így Ezekiel „jel” volt, amint azt kulcsversünk is megjegyzi. A csapás bekövetkezett, és semmilyen gyász nem tudta elhárítani. Izráel fogságba esett Babilonban. Izráel népének kollektív lelkiismerete fájdalommal teli volt, ami a 137. zsoltárban található gyönyörű verset eredményezte. „Babilon folyói mellett ültünk és sírtunk, amikor Jeruzsálemre gondoltunk. Elraktuk hárfáinkat, és a nyárfák ágaira akasztottuk őket. Mert fogvatartóink dalokat követeltek tőlünk. Kínzóink ragaszkodtak egy vidám himnuszhoz: „Énekeljete nekünk egy jeruzsálemi dalt! De hogyan énekelhetnénk az Úr dalait egy pogány földön? Ha elfelejtetek, Jeruzsálem, akkor jobb kezem felejtse el, hogyan kell hárfán játszani. Nyelvem ragadjon szájpaddásomhoz, ha nem emlékszem rád, ha nem teszem Jeruzsálemet legnagyobb örömömé .”

(Zsoltárok 137:1-6). Ezekiel jeléből fakad a megrendítő érzés.

A nép figyelmeztetése

Kulcsvers: „Te tehát, ember fia, őrszemnek tettelek téged Izráel házára; ezért hallgasd meg szavaimat, és figyelmeztess őket az én nevemben.”
Ezékiel 33:7

Kiválasztott igehely:
Ezékiel 33:7-20

Egyesek hajlamosak az Ezékiel könyvét újdonságként tekinteni. Ennek eredményeként könyvek születtek, amelyek azt állítják, hogy a próféta egy másik bolygóról érkezett látogatókkal való találkozását örökölte meg. [Ez nem a magazin szerkesztőbizottságának véleménye.] Mások az apokaliptikus forgatókönyv iránt érdeklődnek, amelyben a „Góg ... Magógból” néven azonosított betolakodó erők szerepelnek. (Ezékiel 38:2). Ez a horda támad Izraelre, ami az Armageddon csatáját eredményezi. Az Ezékiel utolsó fejezeteiben találjuk az új templom ígérését és a közelgő ezeréves dicsőségre utaló jeleket.

Ezek a témák nagy érdeklődést keltenek a Biblia tanulmányozóiban, de érdemes szem előtt tartani egy másik szintű tanítást is, amelyet Ezékiel e lenyűgöző könyve tartalmaz. Ez a tanítás a felelősségvállalásról szól. Legyünk éber és hűséges örök. Vigyázz Isten népének biztonságára és lelki jólétére. A keresztényeknek jól teszik, ha ebben a tekintetben Ezekielt követik. Cselekedeteinkkel válaszoljunk a Mózes első könyve 4:9-ben felvetett ősi kérdésre: „Én vagyok-e testvérem őrzője?” egy határozott „Igen, én vagyok.”

Kulcsversünk megerősíti Ezékiel korábbi megbízatását az Úrtól, hogy ő legyen. Ehhez a megbízatáshoz Isten hozzátette: „Ha azt mondom a gonosznak: Bizonyosan meghalsz, és te nem figyelmeztetted őt, nem szólsz hozzá, hogy figyelmeztess a gonoszt gonosz útjáról, hogy megmentsd az életét, akkor az a gonosz ember meghal a gonoszságában; de a vérét a te kezedből fogom megkövetelni. Ha azonban figyelmeztetted a gonoszt, és ő nem tér el gonoszságától és gonosz útjától, akkor a gonoszságában fog meghalni, de te megmentetted a lelkedet. ... Ha azonban figyelmeztetted az igaz embert, hogy ne vétkezzen, és ő nem vétkezik, akkor biztosan élni fog, mert figyelmeztetést fogadott, és te is megmentetted a lelkedet.” Ezékiel 3:18-21

Nem azt javasoljuk, hogy mások életébe avatkozzunk bele, hanem inkább, hogy pásztorkodjunk és gondoskodjunk róluk. Pál így intett: „Ha tehát van valami vigasztalás Krisztusban, ha van valami szeretet vigasztalása, ha van valami a Lélek közössége, ha van valami szent szeretet és irgalom, akkor teljesítsétek be az én örömömet azzal, hogy egy szívvel és egy lélekkel, egy akaratban és egy gondolattal éltek. Semmi ne történjen önző ambícióból vagy önteltségből, hanem alázatossággal mindenki tartsa másokat magánál jobbnak. Mindegyikőtök ne csak a saját érdekeit tartsa szem előtt, hanem mások érdekeit is.” Filippi 2:1-4

Örként cselekszünk, és tudatában vagyunk a Szentírásban megfogalmazott határainknak. Jézus Krisztus az egyház feje. Mi csupán munkatársai vagyunk, és arra törekszünk, hogy kövessük tanítását, miszerint aki Isten szemében nagy akar lenni, az legyen szolgáló. (Máté 23:11; János 13:14-16). Péter bölcsen tanácsolta: „Legeltessétek Isten nyáját, amely köztetek van, felügyelőként szolgálva, nem kényszerből, hanem önként, nem tisztességtelen haszonszerzésből, hanem buzgón; és ne uralkodjatok azok felett, akik rátok vannak bízva, hanem legyetek példák a nyájnak.” 1 Péter 5:2,3

Isten végül Ezekielnek adta a szavakat és a látomást, hogy pásztorkodjon Izráel felett. Legyen így velünk is. Éberségünkben emlékezzünk arra, hogy „Ha az Úr nem építi a házat, hiába fáradoznak az építők. Ha az Úr nem őrzi a várost, hiába virrasztanak az örök” (Zsoltárok 127:1).

Ezekiel látomása Isten királyságáról

***Kulcsvers: „A folyó partján, mindkét oldalon, mindenféle étkezési célra alkalmas fa fog nőni; leveleik nem hervadnak el, és gyümölcsük nem fogy el. Minden hónapban gyümölcsöt teremnek, mert vizük a szentélyből folyik. Gyümölcsük étkezési célra, leveleik gyógyászati célra szolgálnak.”
Ezékiel 47:12***

***Kiválasztott igeszakasz:
Ezékiel 47:1-12***

Kulcsversünk előrevezeti az ezeréves királyság dicsőségét – annak beteljesülését, amiért évszázadok óta imádkozunk: „Jöjjön el a te országod, legyen meg a te akaratod, amint a mennyben, úgy a földön is” (Máté 6:10). Az áldások csatornája abban az időben egy folyóhoz kapcsolódik, amely Isten templomából fakad. Zakariás próféta megnevezte a víz egyedülálló tulajdonságát: ez élő víz! „Azon a napon életet adó víz folyik ki Jeruzsálemből, fele a Holt-tenger felé,

38 A hajnal

fele pedig a Földközi-tenger felé (), nyáron és télen egyaránt folyamatosan. És az Úr lesz az egész föld királya. Azon a napon egyetlen Úr lesz, és csak az ő nevét fogják imádni.” Zakariás 14:8,9

A mai lecke kiválasztott igéje a folyó növekedését ábrázolja. Amikor először a templomból jön, Ezekiel megjegyzi, hogy ezer könyöknyire a víz forrásától a víz a bokájáig ért. Ahogy további ezer könyöknyit haladt lefelé, a víz térdig ért. Még ezer könyöknyit, és a víz derékig ért. Négyezer könyöknyinél a víz áradata olyan folyóvá vált, amelyet Ezekiel nem tudott átkelni. A folyó olyan mély volt, hogy átkelni csak úszva lehetett. Ez jól illeszkedik ahhoz a megértésünkhöz, hogy Isten dicsőséges királysága fokozatosan, de megállíthatatlanul fogja betölteni a földet. Az eredmény lenyűgöző lesz. „Nem ártanak és nem pusztítanak az én szent hegyemen, mert a föld tele lesz az Úr ismeretével, mint a víz borítja a tengert.” Ézsaiás 11:9

Ezekielnek ebben az élményben isteni útmutatója volt (Ezekiel 40:2-4). Útmutatója figyelmeztette: „Nézz a szemeddel, hallj a füleddel, és összpontosíts mindenre, amit mutatok neked, mert azért hoztak ide, hogy megmutassam neked ezeket. Mondd el Izráel házának mindazt, amit láatsz” (4. vers). Az, aki Ezekielhez szólt, érdekes kérdést tett fel a vizek látomása után. „Azt mondta nekem: Ember fia, láttad

ezt?” (Ezekiel 47:6). Ennek a látomásnak a fontosságát hangsúlyozták a prófétának, és később nekünk is.

Miután ez megtörtént, Ezekielt a folyó partjára vitték. Vezetője szimbolikus nyelven így szólt: „Ez a víz keleti irányba folyik, leereszkedik a völgybe, és belefolyik a tengerbe. Amikor eléri a tengert, vize meggyógyul. És minden élőlény, amely mozog, bárhová is folyik a folyó, életre kel.” Ezután következnek a kulcsversünk szavai (Ezékiel 47:8,9,12). A János apostolnak adott kinyilatkoztatás megerősíti Ezékiel tapasztalatát. „Megmutatta nekem az élet tiszta vizének folyóját. ... A folyó mindkét oldalán állt az élet fája, amely tizenkét gyümölcsöt hozott, és minden fa havonta hozott gyümölcsöt. A fa levelei a nemzetek gyógyítására szolgáltak.” (Jelenések 22:1,2). Ezekiel látomása továbbra is inspirál minket!

Legyetek bátrak

***„Legyetek bátrak, és ő megerősíti a szíveteket,
mindnyájan, akik az Úrban reménykedtek.”***

Zsoltárok 31:24

A Szentírás arra buzdítja az Úr népét, hogy legyenek tele hittel, reménnyel, bizalommal és hittel. Ha körülnézünk a világban, láthatjuk, hogy ennek különleges okai vannak. A világon az emberek többsége tele van félelemmel, aggodalommal, bizalmatlansággal és gondokkal. Emiatt nem tudják kihozni a legtöbbet az élet lehetőségeiből. Sokféle irányból látják a bűn és a bajok csapdait, ezért okuk van a bizalmatlanságra, a félelemre.

Az igazi keresztények azonban különleges kapcsolatba kerültek Istennel, és ő is velük. Ő biztosította őket arról, hogy felügyeli ügyeiket, ami nem lett volna tapasztalatuk, ha nem kerültek volna kapcsolatba vele. Ezért reménykedniük kell benne és bízniuk kell benne. Figyelniük kell azokra a dolgokra, amelyeket ő mondott, és bátorságot meríteni abból a gondolatból, hogy minden tapasztalatuk az ő felügyelete alatt áll. 2 Korinthus 4:15-17

Isten népe kilépett a világból, és csatlakozott az Úr Jézus Krisztus zászlajához – az igazságosság, az igazság, a szentség és a bűn elleni küzdelem zászlajához. Erős ellenségek fogják őket ostromolni. Számukra maga a Sátán fog felvonulni, aki megpróbál majd ellenállni nekik, ahogyan Isten minden tervének is ellenállt. Nem támadhatja meg közvetlenül az Urat, de támadhatja a tervét és azokat, akik hisznek benne. Sátán volt az, aki Jézus és az apostolok idején lázadásokat, zavargásokat és üldözéseket szított, és aki azóta is elnyomja az Úr népét. 2 Korinthus 2:11; 11:14; 2 Thesszalónika 2:7-10; 1 Péter 5:8,9

Sátán nem saját kezűleg tette ezeket a dolgokat, hanem megtévesztett szolgálói keresztül (2 Thesszalóniki 2:11). Mindig is ellenezte az igazságosságot és mindazokat, akik szeretik az igazságosságot. Ezért a keresztényeknek nagy bátorsággal kell rendelkezniük, mert ha hagyják, hogy az ellenség legyőzze bátorságukat, akkor hamarosan teljesen kiűtheti őket a csatából. A visszavonuló, bátorságát vesztett katona kevés hasznát veszi a csatában. Ahelyett, hogy elveszítenénk bátorságunkat, földi érdekeinket át kell adnunk Atyánknak, és bízni kell benne, hogy a jelen életben ő fog minket vezetni, és mindent a jóra fog

fordítani, hogy „ ” azoknak, akik „az ő szándéka szerint elhívtak”. Róma 8:28

Az ellenség mellett a világ általános szelleme is ellenünk van. A világ gyakran bolondnak tart minket, amiért azt gondoljuk, hogy különleges isteni felügyelet alatt állunk. Egy ilyen szellem csendben azt mondhatja nekünk: „Isten teremtette az összes világot, a több ezer angyalt és mindent az univerzumban. Gondolod, hogy különös érdeklődést tanúsít irántad? Ha van Isten, ő olyan nagy, mi pedig olyan kicsik vagyunk, hogy nem vehet ránk figyelmet.” Így hitünk megrendülhet. Bátorságra van szükségünk, és reménykednünk kell az Úrban. Ahogy Pál kifejezi: „Mi pedig nem a világ szellemét kaptuk, hanem az Istentől való szellemet.” 1 Korinthus 2:12

Ezenkívül ott van még a saját bukott testünk is. Mindannyian magunkban, a saját testünkben hordozzuk a legfélelmetesebb ellenséget. (Róma 7:18,25). A Szentírás azt tanítja, hogy amikor átadtuk magunkat az Úrnak, és ő megadta nekünk a Szentlelkét, akkor megkezdődött bennünk egy átalakulási folyamat, és „Krisztusban” új teremtmények csíráivá váltunk. (Róma 12:1,2; 2 Korinthus 5:17). Ez az új teremtmény, az új elme, akarat és jellem a halandó testünkben fejlődik a feltámadás, vagyis a szellemi születés pillanatáig,

amikor átlépünk a földi állapotból a mennyei állapotba (). „[Az új teremtmény] romlandóságban vetetik el, romolhatatlanságban támad fel; gyalázatban vetetik el, dicsőségben támad fel; gyengeségben vetetik el, erőben támad fel; természetes testben vetetik el, szellemi testben támad fel.” 1 Korinthus 15:42-44

Mindazonáltal, amíg testben vagyunk, mindannyian küzdünk a test bukott hajlamaival. Ugyanakkor, mint új teremtmények, elutasítottuk ezeket – hátat fordítottunk a bűnnek (Róma 6:1,2,11,12). A földi érdekeket és reményeket felcseréltük a mennyei érdekekre és reményekre. Az Úr napi tapasztalatainkon keresztül tesztel minket. Mindig ébereknek kell lennünk, hogy legyőzzük a testet. Nagy bátorságra van szükség ahhoz, hogy legyőzzük a bűnre való hajlamát. Még nagyobb bátorságra van szükség ahhoz, hogy miközben folyamatosan küzdünk testünk gyengeségei és törékenysége ellen, és jó mértékben legyőzzük azokat, emellett még áldozatot is hozunk és szolgáljuk az Urat. Mindehhez nagy bátorságra van szükség, és önmagunkban nem vagyunk elégségesek. 2 Korinthus 3:5; Filippi 3:3

Arra buzdítanak minket, hogy bízzunk az Úrban, és biztosítanak arról, hogy „mindent megtehetünk

Krisztusban, aki megerősít minket” (Filippi 4:13). Csak az Ő ereje elégséges számunkra. Minden bátorságunkra, minden hitünkre és reményünkre – minden hasznos elemre, amit a küzdelembe bevethetünk – szükség lesz ahhoz, hogy elnyerjük a végső győzelmet. Az Úr azonban elegendő kegyelmet ad ahhoz, hogy győztesek legyünk (2 Korinthus 12:9; Zsidók 4:16). Ez nem azt jelenti, hogy bármelyikünk is tökéletes életet fog élni, vagy hogy mindig teljes mértékben bátorságot fogunk tanúsítani. Lehet, hogy időnként kudarcot vallunk, de szerető Mennyei Atyánk vezet minket, és értékes tanulságokat fogunk levonni a hibáinkból.

Különböző fajta bátorság

Néhányan, akiknek erősebb a hitük és a reményük, és akiknek elméje teljes mértékben az Úrra összpontosul, bátran haladtak előre. Ez „jó bátorság” abban az értelemben, hogy erős bátorság, megfelelő bátorság. A szövegünkhöz kapcsolhatjuk azt a gondolatot, hogy „az Úrban való reményünket” jó bátorság, helyes bátorság, istenfélő bátorság kell alátámasztania és megerősítenie.

Van azonban olyan bátorság is, amely a büszkeségből fakad, és azt mondja: „Ne hátrálj meg! Ne hagyd, hogy bárki is megelőzzön!” A csatában a katonák versengenek egymással, mert valami

különösen feltűnő dolgot akarnak véghezvinni, amiért vezetőjük vagy bajtársaik tapsolnak nekik. Szükségük van valamire, ami inspirálja őket – talán a hírnév iránti vágyra –, hogy bátorságot merítsenek abból, hogy kockáztassák az életüket, vagy hogy mások életét vegyék el (). Ez az a fajta bátorság, amely látszólag segít nekik a csatában győzelmet aratni, bár méltatlan indíték a bátorság inspirálására.

A helyes elvekből fakadó bátorság azonban, amely a hitben és az Úrba vetett bizalomban gyökerezik, nem dicsekvés vagy hencegés, hanem nemes és Istennek tetsző. Forrása annak a felismerésében rejlik, amit Isten ígért, hogy ő figyel minket, és azt akarja, hogy fia társörökösei legyünk az ő királyságában. (Róma 8:17; Jelenések 3:21). Ő alaposan megpróbál minket, hogy lássa, hűségesek leszünk-e. Ez a bátorság mindig azt jelenti, hogy a dolgokat a helyes módon, az Úr módján tesszük.

A buzdítás minden helyzetben érvényes

Ez a megfelelő bátorságra való buzdítás életünk minden területén hatással van ránk, függetlenül attól, hogy milyen helyzetben vagyunk. Vonatkozik azokra is, akik bizonyos mértékű hatalommal és befolyással rendelkeznek – hogy legyenek elég bátrak ahhoz, hogy a helyes dolgot tegyék – azt, amit az Úr

akaratának tartanak. Ez a bátorság azt mondja nekünk: „Tedd a kötelességed, bármi is legyen az Úr akaratod. Bízz az Úrban, még akkor is, ha motivációdát gyakran félreértik.” Jó bátorsággal kell kiállnunk a helyes mellett, függetlenül attól, hogy jutalmunk ebben az életben vagy a jövőben vár ránk. Emlékezzünk az Úr szavaira, amelyeket Jósua izraeli vezetői pályafutásának kezdetén mondott neki: „Légy erős és nagyon bátor. Gondosan tartsd be az egész törvényt, ... ne térj el tőle jobbra vagy balra.” Jósua 1:7

A bátorságra való buzdítás a keresztény üzletemberekre is vonatkozik. A világi barátok azt mondhatják: „Bukni fogsz az üzletben. Nem hirdetheted az üzletedet. Ha az igazat mondod, az emberek nem fognak támogatni téged; olyan helyre mennek, ahol hazugságokat mondanak nekik.” Ha a keresztény megfogadja ezt a tanácsot, akkor talán nagyobb üzletet fog csinálni, de életének legfontosabb ügyében – az igazságos jellem kialakításában és gyakorlásában – kudarcot vall.

Ugyanez vonatkozik az Úr minden szentségére, függetlenül az életben betöltött helyzetüktől vagy helyüktől. Mindenkinél a helyes elveket kell képviselnie, és nem szabad gyávának vagy félénknek lennie, amikor szavakkal és tettekkel kifejezi keresztény jellemét. (János 3:21; Jakab

1:22,25). Ha egy elv forog kockán, ki kell állnunk és azt mondanunk: „Így gondolom, és köteles vagyok fenntartani az álláspontomat. Megelégszem azzal, hogy azt teszem, amit kötelességemnek érzek, nem akarok másokat kényszeríteni, de hűséges leszek azokhoz az elvekhez, amelyekben hiszek.” Így még azok is, akik másképp gondolkodnak (), tudni fogják, hogy az, aki hozzájuk szól, meggyőződéssel rendelkezik, és bátran, őszintén és őszintén fejezi ki azt. Róma 12:17

A hithez arányos bátorság

Krisztus nyomdokaiban járók életében mindannyian megpróbáltatásokkal és nehézségekkel kell szembenézniük. A helyes bátorság minden Isten gyermekében megtalálja a lehetőséget, hogy megnyilvánuljon. Ez az a fajta bátorság, amelyet az Úr keres, és amelynek a győztesekben meg kell lennie. Csak nekik lesz helyük a mennyek országában. Így tehát a szövegünk tanulsága a következő: Legyetek bátrak, mert így bizonyíthatjuk hitünket az Úrban. Azok, akik reménykednek benne és hűségesek hozzá, hűségüknek és hitüknek megfelelő bátorsággal fognak cselekedni. Máté 9:29

Ez a fajta bátorság minden körülmények között mellettünk áll. Urunk egy alkalommal így szólt

tanítványaihoz: „Az én nevemért fogtok kormányzók és királyok elé állítani. ... Ne aggódjatok, hogy mit fogtok mondani, mert abban az órában megadatik nektek, mit kell mondanotok.” (Máté 10:18,19). Itt a gondolat úgy tűnik, hogy: „Ne aggódjatok, ha hatalmasságok elé állítanak titeket.” Az Úr népe, bármilyen körülmények között is, olyan hittel és bizalommal fog Istenben bízni, hogy bátran fog viselkedni, és minden élethelyzetben az isteni erőre fog támaszkodni.

Az, ahogyan Isten szavakat és bölcsességet ad nekünk, a körülményektől függően változhat. Lehet, hogy mások javaslatai révén, talán mások tapasztalatainak meghallgatásával, vagy lehet, hogy egy különösen hasznos bibliai szöveg jut eszünkbe. A gondolat az, hogy teljes mértékben bízzunk az Úrban, és ne féljünk. Zsidók 13:6

Az Úr a fenti szavakat tanítványaihoz, tanulatlan emberekhez intézte. Az, hogy „kormányzók és királyok” elé állítják őket, természetesen nagy aggodalmat okozott nekik. Mit mondjanak? Hogyan válaszoljanak ezeknek az embereknek, ezeknek a nagy, tanult embereknek? A tanítványok nagyon alázatosak voltak, és tudatában voltak tudatlanságuknak, de az Úr vezette őket. Akkoriban az oktatás sokkal kevésbé volt általános, mint manapság. Ma gyakorlatilag mindenki rendelkezik

valamilyen mértékű oktatással. Mindazonáltal az Úr biztosítéka ma is érvényes ránk, ahogyan tanítványaira is érvényes volt.

Ha bármilyen szorult helyzetben vagy nehézségben vagyunk, emlékeznünk kell arra, hogy a Szentírás biztosít minket: „Az Úr angyala táboroz azok körül, akik őt félnek [tisztelik], és megszabadítja őket” (Zsoltárok 34:7). Ez a gondolat megnyugtatja és összeszedi a gondolatainkat, és lehetővé teszi, hogy bátran viselkedjünk, tudva, hogy szoros kapcsolatban állunk vele. Így teljes bizalommal fordulhatunk az Úrhoz. Továbbá rájövünk, hogy nem vagyunk elég bölcsek ahhoz, hogy teljes mértékben megértsük, mi lehet Isten szándéka velünk kapcsolatban minden egyes tapasztalatunkban. Ezért nem tudjuk, hogyan fog az Úr dönteni ebben vagy abban a kérdésben.

„A hit szilárdan bízhat benne”

A korai tanítványok elgondolkodtak azon, amit Jézus magáról megjósolt. Péter bizalommal mondta neki: „Te vagy a Krisztus, az élő Isten Fia!” (Máté 16:16). Bizonyára azt gondolták: Hogyan engedhetné Isten, hogy bármi baj érje őt? A tanítványok arra a következtetésre jutottak, hogy ezek a szavak csak képletes kifejezések lehetnek, mint amikor azt

mondta nekik, hogy meg kell enniük a testét és inniuk a vérét (János 6:53–56). Így amikor azt mondta: „Az Ember Fia ... keresztre fogják feszíteni”, azt gondolták, hogy ez is egyike azoknak a furcsa mondásainak, amelyeket nem tudnak megérteni. Máté 26:2

Ezért a tanítványok nagyon zavarodottak, csodálkoztak és megdöbbentek, amikor Jézust letartóztatták és a zsidó Sanhedrin elé vitték, és ő, ahelyett, hogy hatalmát és ékesszólását használta volna, hallgatott, és hagyta, hogy ellentmondjanak neki és rágalmazzák. Aztán Mesterüket Pilátus elé vitték. A tanítványok azt gondolták, hogy Jézus biztosan nem fog habozni a római helytartó előtt! Ezért ismét meglepődtek és megdöbbentek, amikor a dolgok teljesen ellentétesen alakultak, mint amire számítottak. Mégis, Urunk részéről ez a lépés szükséges volt a Mennyei Atya tervében, nem csupán Jézus számára, hogy szenvedjen, majd belépjen dicsőségébe, hanem a világ számára is, mert a megváltás árát, egy tökéletes emberi életet, „mindenkiért való váltságul” kellett megfizetni. 1 Timóteus 2:5,6; 1 Korinthus 15:22; Róma 5:18

Ha Isten bölcsességében a legjobb, hogy bármilyen módon megsebezzen és megszégyenítsen minket, ahogyan azt Mesterünkkel tette, akkor bátraknak kell lennünk. Ő megerősíti a szívünket, mert bízunk

benne és bízunk abban, hogy ő irányítja a tapasztalatainkat. Tudjuk, hogy ő túl bölcs ahhoz, hogy hibázzon, és hogy mindennek, amit megenged, biztosan van oka, indoka, bármi is legyen az. Biztosan tudjuk, hogy a szentek drágák az Úr szemében, és egyedülálló módon kedvesek neki. Zsoltárok 17:8

Bármi is legyen számunkra egy ügy kimenetele, azt az Úrtól kell elfogadnunk, függetlenül attól, hogy meg tudjuk-e érteni az okát vagy sem. Hitünknek és reményünknek kell lennie, még akkor is, ha az út rögös, és a dolgok éppen ellenkezőleg alakulnak, mint amire számítottunk. „Várj az Úrra, légy bátor, és ő megerősíti a szívedet; várj, mondom, az Úrra.” Zsoltárok 27:14